Colin Jordan – Nacionální socialismus: filosofické zhodnocení a Nacionální socialismus: světové vyznání pro budoucnost

PŘELOŽENÁ KAPITOLA Z ORIGINÁLNÍ PUBLIKACE SPISŮ COLINA JORDANA, DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/NationalSocialismVanguardOfTheFutureSelectedWritingsOfColinJordan/page/n61/

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

NACIONÁLNÍ SOCIALISMUS: FILOSOFICKÉ ZHODNOCENÍ

Několik desetiletí po fyzické porážce nacionálněsocialistického Německa, která byla výsledkem jeho hrdinného boje proti ohromné přesile lidí a materiálu, kterou proti němu nasadila bolševicko-demokratická aliance, odráží toto přehodnocení oživení nacionálního socialismu, které je charakteristické pro dnešní dobu.

To, že toto krédo žije a projevuje se tak, jak se projevuje nyní, poté, co bylo po desetiletí vystaveno největší kampani hanobení, jakou kdy svět poznal, je důkazem jeho trvalé platnosti a přitažlivosti a jeho důstojnosti pro budoucnost. Přežilo plameny války a bouři očerňování, protože i když válka vykonala to nejhorší a očerňování se rozběhlo v celé své šíři, nacionální socialismus zůstává v konečném důsledku synonymem vyšší vůle člověka přežít, jeho instinktu pro zdraví a sílu a jeho touhy po kráse života; a dokud tato vůle, tento instinkt a tato touha zůstanou na této zemi, zůstane krédo nacionálního socialismu nezničitelné.

Za všemi drobnostmi politického uplatňování a zvláštnostmi doby a místa není správně chápaný nacionální socialismus ničím jiným než orientací mysli, jejímž dominantním impulsem je plnohodnotný život prostřednictvím rozvoje svých možností a uspokojování svých potřeb v podmínkách přirozené konkurence a selekce, smířené se spoluprací, v rámci organizovaného národního společenství.

V tomto směru sahají jeho kořeny až do Platónova Řecka a jeho pojetí přirozeného života, spočívajícího v plné realizaci

pravé přirozenosti člověka prostřednictvím příznivé moci vlády v jeho rodné obci.

Je ozvěnou římského pojetí povinného občanství: představy, že dobrý a ušlechtilý život spočívá ve stoické službě státu.

Oživuje pokrevní cítění a smysl pro společenství nordických kmenů rané Evropy: pocit, že člověk je v podstatě členem lidu a že všichni členové lidu jsou úzce spjati vzájemnými povinnostmi a závazky.

Nacionální socialismus tak sahá ke starým, zdravým, organickým životním hodnotám v revoltě proti celé myšlenkové struktuře liberalismu a demokracie s jejím peněžním nexusem; s jejím přílišným individualismem; s jejím pohledem na člověka jako na beznárodní, zaměnitelnou jednotku světové populace; jeho duchovní ospravedlnění v znehodnoceném křesťanství zahrnujícím chorobný „humanismus“, který vždy toleruje větší škody, aby se vyhnul menším; a jeho podvodné tvrzení, že uměle vyvolaná a početně určená přání masy jsou nejdůležitějšími kritérii.

Dějiny jsou ságou společenského úpadku a obnovy. Nacionální socialismus je lékem obnovy dvacátého století na velkou degeneraci moderní doby pod vlivem rozkladného, ponižujícího a vykastrovaného myšlení a praxe, které se objevily s narušením starého středověkého řádu stability rozvíjejícími se silami kapitalismu a průmyslové revoluce; vzkvétaly za laissez-faire liberalismu osmnáctého a devatenáctého století; vyvrcholily za demokracie devatenáctého a dvacátého století; a vyústí ve světový triumf komunismu do konce tohoto dvacátého století, pokud se včas

nedostane k moci nacionální socialismus na dostatečné ploše zeměkoule.

Nacionální socialismus je tedy nesmírně víc než jen přechodné politické schéma. Je to historická obrodná tendence: renesanční hnutí našeho věku, hnutí revoluční svým rozsahem a duchem, které nehledá kompromis se současným řádem, jeho zhoubnými praktikami a falešnými hodnotami, ale jejich úplné nahrazení.

Jako takové má celosvětový a celoživotní dosah. Je celosvětové v tom smyslu, že ve svých podstatných rysech je platné a životně důležité univerzálně, což je podmíněno pouze tím, že je svou emanací a tradicí árijské a že zastává a závisí na vlastnostech, které lze par excellence nalézt u árijské rasy.

Je celoživotní v tom smyslu, že není aspektem života, ale celým životem viděným z jednoho úhlu pohledu. Je to postoj mysli, který lze vyjádřit prakticky ke všemu a všem. Nacionální socialismus se neúprosně staví proti každému projevu nezdravosti, škaredosti a degenerace v kulturní a duchovní, neméně však i v politické a hospodářské sféře. Ve skutečnosti představuje způsob života. Člověk se nenazývá nacionálním socialistou jako pouhou nálepkou intelektuální podpory. Narodí se se sklonem k nacionálnímu socialismu, jeho mysl esteticky touží po rozeznání a naplnění zdravého životního vzoru a on nejen myslí a cítí, ale i jedná jako nacionální socialista, pokud jím skutečně a zcela je.

Svým rozsahem a myšlením se nacionální socialismus rovná životní filosofii a víře. Hodnotí dobro a zlo, správné a špatné jako to, co lidem prospívá nebo škodí, a namísto sentimentální debility demokratické mysli uznává, že účel světí

prostředky, pokud prostředky nejsou v rozporu s cílem. Stanovuje smysl a cíl kosmického rozměru života jako osobního naplnění v rámci kontinuity a vývoje lidu, mezi klíčením v lůně z pokrevní linie lidu a metamorfózou v hrobě s jeho fyzickým přerozdělením do kosmu.

Základním kritériem a prvotní hodnotou nacionálního socialismu, z níž vše ostatní pramení, je, jak jasně uvádí Adolf Hitler v Mein Kampf, jeho pojetí lidu, chápaného jako bytostné prostředí člověka a vlastně prodloužení jeho osobnosti.

Význam lidu je především významem rasového společenství. Je to etnické rozšíření rodiny. Člověk není samostatnou jednotkou a cílem sám o sobě, jak tvrdí mudrci liberalismu a demokracie. Patří ke svému lidu. Jeho život jako části je provázán s životem celku, a to nejen současným, ale i minulým a budoucím, neboť zatímco lidé přicházejí a odcházejí, lid žije dál, nepřetržitě, věčně, pokud jeho členové vůči němu plní své povinnosti. Člověk se tak ztotožněním se svým lidem prodlužuje skrze mnohost svých předků a potomků, a tím dosahuje nesmrtelnosti.

Lid existuje v menších i větších formách, od rodiny přes klan, kmen nebo regionální společenství, odtud k národu a dále k rase. V moderní době se pojetí lidu příliš ztotožnilo s národy současných států. Pocit příbuznosti a společenství, který se právem rozšířil od kmene a malého království až k modernímu národnímu státu, se však na této úrovni příliš koncentroval. Nižší a menší, ale stejně důležitá společenství v rámci národního státu byla narušena a zbavena vitality, zatímco expanze lidového vědomí z úrovně národního státu na úroveň celé rasy byla omezena. Lidové cítění, má-li být zdravě silné, však musí proudit od svých kořenů přes místní a provinční

společenství až k hranicím rasy, protože plnou bezpečnost a prosperitu částí lze nalézt pouze v bezpečnosti a prosperitě celku.

Dnes a v budoucnu musí nacionální socialismus ztělesňovat toto zásadní rozšíření pocitu příbuznosti a pospolitosti za hranice současného národního státu a konvenčního nacionalismu, aby se národní stát stal mezičlánkem ve struktuře lidu a jeho nacionalismus a racialismus se stal integrálně podřízeným nacionalismu celé rasy.

Současně je třeba oživit místní společenství, uznat a respektovat provinční subnárody a národům podléhajícím nežádoucí, cizí vládě poskytnout etnickou svobodu oddělením.

Víra nacionálního socialismu v lid jako základní hodnotu a jeho totální rozhled vedou, obrazně řečeno, k tomu, že ve všech otázkách myslí krví.

Z toho bezprostředně a nevyhnutelně vyplývá definice občanství jako rasové záležitosti: pouze ti, kdo jsou příslušníky lidu, jsou příslušníky národa, a pouze ti, kdo jsou příslušníky národa, mohou být občany státu - abychom parafrázovali čtvrtý z pětadvaceti bodů NSDAP Adolfa Hitlera.

To také vytváří přesvědčení, že je třeba nejen zachovat rasový charakter lidu, ale také eugenickými opatřeními zlepšit kvalitu lidu. Je to revoluční tvrzení nacionálního socialismu, že cesta skutečného pokroku spočívá ve šlechtění lepších lidských bytostí.

Protože všichni občané jsou stejné rasy, spojuje je transcendentní pouto příbuznosti, které je jako pokrevní bratry spojuje nad všemi sektářskými a třídními rozdíly a osobními

odlišnostmi. Národní jednota, tj. soudržnost a společenský život namísto třídního boje levice a pravice, je jedním z velkých druhotných principů nacionálního socialismu. Všechna povolání a zaměstnání, všechny druhy osob a všechny obory činnosti musí být integrovány do organického života společenství.

Společenský pocit jednoty musí najít praktický výraz v upřímném a hlubokém zájmu o sociální a ekonomickou spravedlnost, který musí být následně podněcován. Vědomí příbuznosti a péče o kolektivní dobro lidu vyžadují, aby každý občan měl stejnou příležitost rozvíjet a uplatňovat své schopnosti a stoupat podle svých zásluh; aby každý občan dostal za své služby obci spravedlivou odměnu a aby i ten nejprostší dělník měl zajištěny životní potřeby.

Tak se dostáváme k socialistickému prvku v nacionálním socialismu. Není to marxistický socialismus státního vlastnictví výrobních a distribučních prostředků, který je ekonomickou nadvládou mraveniště a je stejně zavrženíhodný jako dravý individualismus kapitalistického systému, který je ekonomickou podvládou neboli anarchií džungle. Místo toho je to socialismus lidu neboli regulace soukromého podnikání za účelem spravedlivého rozdělení jeho plodů za spravedlivých podmínek. Ekonomické nespravedlnosti a sociální zlo kapitalismu podpořil marxismus s jeho zhoubnou formou veřejné kontroly hospodářství a alternativu k oběma představuje nacionální socialismus.

Lidový ideál, který zahrnuje obranu rasy, jednotu národa a blahobyt lidu, plodí v nacionálním socialismu princip vůdcovství a elity ve službách těchto cílů. Jeho pojetí přirozeného řádu je takové, které nejenže předepisuje, že se lidé

rodí v lidu pro život v lidu, ale také že mají dědičné rozdíly ve schopnostech sloužit společenství.

V souladu s tím musí v zájmu maximálního dobra všech nadřízení vést podřízené. Přirození vůdci musí být vybráni, ustaveni jako hierarchická elita pod nejvyšším vůdcem a zmocněni k plnění svých funkcí.

Na rozdíl od liberalismu nepovažuje nacionální socialismus direktivní moc státu za něco v podstatě represivního, ale naopak za velkou, blahodárnou moc vedení a rozhodování, povzbuzování a ochrany. Prosazuje dikci: „Vše pro lid a lid pro všechny“. Sankcionuje všechny prostředky, které jsou nezbytné v jakékoli oblasti, aby zajistila, že všichni a všechno ve společnosti je s tím v souladu.

Povinnost nacionálněsocialistické vlády vidí v zastupování vůle lidu, pojaté nikoli jako přechodný rozmar nějakého demokratického davu, ale jako vyšší zájem společenství, nahlížený v historické perspektivě jako kontinuita účelu, zahrnující nejen obecné blaho přítomnosti, ale i dědictví minulosti a potřeby budoucnosti.

NACIONÁLNÍ SOCIALISMUS: SVĚTOVÉ VYZNÁNÍ PRO BUDOUCNOST

Co lze dělat, když máme za sebou teprve nedávno obrovskou katastrofu z roku 1945, která představuje největší překážku v lidské evoluci v celé zaznamenané historii, jejíž mrazivá a dusivá vzpomínka je stále všudypřítomná, a před sebou máme tak obrovské obtíže a překážky, že nám znemožňují jakoukoli bezprostřední či brzkou vyhlídku na získání moci v našich zemích?

Jednou z možností, o které lze v této smutné situaci s jistotou říci, že ji nemáme, a díky níž je situace o poznání méně smutná, než by jinak byla, je samozřejmě vzdát se.

To je něco, k čemu je skutečný nacionální socialista ze své podstaty a ze samotné definice naprosto neschopný, protože vůle k boji, která je elixírem nacionálního socialismu, je zakořeněna v samých kostech jeho bytí.

Bez ní by nebyl tím, kým je, ale nějakým duchovním eunuchem mezi živými mrtvými. Skutečný nacionální socialista je ten, kdo by v krajním případě, i kdyby mu bylo s matematickou jistotou dokázáno, že všechny jeho snahy budou provázeny fyzickou porážkou, přesto pokračoval v boji.

Učinil by tak, přičemž by nepříteli způsobil co největší utrpení a s válečnickou písní v srdci, protože je to v jeho povaze a protože tím je vždy dosaženo vítězství ducha.

Ale když jsme vyloučili kapitulaci, co jiného zbývá? Stane se nacionální socialismus v novém bouřlivém desetiletí 80. let v nejlepším případě nepatrnou vzdorovitou ozvěnou minulé éry, neplodným cvičením v nostalgii, nebo v nejhorším případě dětinskou maškarádou idiotů a vyvrhelů; anebo bude podroben

kosmetické operaci, která v případě nacionálního socialismu znamená kastraci, aby se přizpůsobil době? Nebo existuje způsob, jak může reagovat na okolnosti s nadějí na úspěch a přitom si zachovat svou integritu?

Nyní, na prahu nového desetiletí, je nejvyšší čas na pečlivou a komplexní bilanci, která musí začít důkladným zkoumáním a kompletním přehledem naší ideologie.

MĚNÍCÍ SE A NEMĚNÍCÍ SE VYZNÁNÍ

Vyznání není, dokud vzkvétá, statickým pojetím, ale něčím živým, co roste v myslích těch, kdo se k němu hlásí. Absolutní neměnnost přichází teprve s něčím, co se rovná smrti a mumifikaci.

Míra jeho historického významu, relevance a z toho vyplývající dlouhověkosti spočívá ve spojení nadčasového a časového, respektive v míře, v jaké kombinuje trvalou stálost základních principů s pružnou přizpůsobivostí formy a metody času a místu, spolu se schopností růst rozvíjením svých možností. Tam, kde přizpůsobivost zasahuje do samotného základního principu a mění jej ve snaze o účelnost, vytváří tento přestupek svůj vlastní trest v podobě fatální iluze rychlejšího a snazšího úspěchu, neboť samotné vyznání selhává a mizí rozpadnutím. V tom spočívá slepota a pošetilost kompromisu.

Na druhé straně, tam, kde je nedotknutelnost, která patří k základnímu principu, připoutána k formě a metodě, a kde je popírána i ta změna, která je čistým pokrokem nebo klíčením, je výsledek neméně katastrofální. Vyznání chřadne a stává se neplodnou slupkou kvůli této konkrétní záměně toho, co je časové, a toho, co je nadčasové. V tom spočívá slepota a pošetilost rigidnosti.

Situaci dále komplikuje skutečnost, že způsoby a prostředky, jakkoli jsou jinak volitelné a proměnlivé, musí být v souladu se základními principy, a tedy i s konečnými cíli. Tvrdit, že účel světí prostředky, je zjednodušující tvrzení, které je často špatně chápáno a nesprávně uplatňováno, jelikož opomíjí jeho logický důsledek, a sice že tyto prostředky musí ipso facto být v souladu s těmito cíli, které logicky nemohou být ničím jiným než naplněním základních principů, aby tím získaly své ospravedlnění. Ve skutečnosti cíle předepisují prostředky a prostředky určují skutečné výsledky. To je přesná interakce. Abychom zopakovali starou, ale výstižnou analogii: kanibalismus nelze potírat tím, že se konzumují kanibalové.

ILUZE KOMPROMISU

Nacionální socialismus nelze prosazovat tím, že se od něj odchýlíme, ať už tím, že opustíme nebo odložíme jeho zásadní aspekty –

na rozdíl od skutečně pomíjivých detailů týkajících se času a místa – nebo tím, že se uchýlíme k metodám, které jsou v rozporu se základními principy. Ti, kdo se o to pokoušejí pod záminkou zvýšení popularity a urychlení vítězství a s ujištěním, že poté přijde to pravé, nepochopili dvě skutečnosti.

Za prvé, nevnímají návykové důsledky kompromisu, podle nichž je moc získaná prostřednictvím kompromisu s velkou pravděpodobností použita k udržení moci prostřednictvím kompromisu.

Zadruhé si neuvědomují, že konečným cílem či skutečným smyslem nacionálního socialismu není pouhá revoluce ve státě, ale revoluce v myslích mužů a žen. Ta musí začít ještě před získáním moci ve státě a pokračovat i po něm, a jakýkoli

oslabující kompromis v průběhu získávání této moci ji nutně zmaří. Stručně řečeno, moc je třeba získat prostřednictvím nacionálního socialismu, aby bylo možné si být jisti, že budeme mít moc nacionální socialismus realizovat. Jinak je velkou a hořkou ironií celého procesu to, že čím blíže a rychleji vás kompromis přivede k moci, tím dále vás vzdálí od vašeho původního ideálu a cíle. Kompromis je tedy skutečně urychlovačem pošetilosti.

Nacionální socialismus je dnes, na prahu nového desetiletí, ohrožen v neméně míře těmi, kdo se formálně řadí do jeho řad, ale mají sklon pokoušet se pozměnit jeho podstatu kompromisy v otázkách zásad či přijímáním protichůdných postupů, nebo ho omezovat na jeho minulost a tak ho zkamenět v časové kapsli třicátých let a v prostorové kapsli Německa. Žid u mikrofonu nebo komunista na rohu ulice je nepřítel, kterého lze snadno odhalit a postavit se mu, ale nominální nacionální socialista s oslabujícími slovy oportunismu nebo zkamenělým starožitnickým pohledem je další, zákeřnější a škodlivější hrozbou, v podstatě nepřítelem zevnitř, byť nevědomě a neúmyslně.

PRAVICE A POPULISTÉ

Na jedné straně jsou ti, kdo se snaží nacionální socialismus zredukovat na něco, co spadá do takzvané „pravice“, a potlačují jeho nadnárodní a panárijské implikace, aby jej prezentovali jako pouhou militantní formu starého nacionalismu; potlačují jeho radikální ekonomické a sociální implikace, aby z něj udělali komplice kapitalismu; tím ho zbavují jeho revolučního obsahu, aby ho přizpůsobili starému řádu, který má za úkol svrhnout a nahradit.

Vedle nich jsou pak ti, kteří jej naopak chtějí zvrátit v něco „levicového“ starého řádu tím, že zkreslují jeho zájem o důkladnou sociální spravedlnost a ekonomickou spravedlnost, aby popřeli ten prospěšný rozsah soukromého podnikání, tu ospravedlnitelnou míru soukromého vlastnictví a ten nezbytný stupeň osobní odpovědnosti za vlastní blaho, o které se stejně tak zajímá; a tak jej redukují na formu národního bolševismu.

Ve stejném úsilí, jakým se snažíme tak či onak učinit naše vyznání přijatelným pro starý řád, a tím učinit lék neškodným pro nemoc, jsou ti prohnaní praktikanti politické zvrácenosti, kteří se snaží z nacionálního socialismu udělat politický „pop“, a tak jej znesvěcují k smrti pod záminkou, že mu dávají nový život.

V duchu bezohledného přiznání k bezradné módě hlásají odpornou a směšnou herezi, že abychom dosáhli pokroku, musíme se stát podobnými nepříteli a napodobovat jeho ohavné způsoby.

Poté se chlubí svou lacinou chytrostí, s níž se snaží „modernizovat“ nacionální socialismus tím, že jej prezentují jako „in“, tedy v souladu s těmi samými trendy dekadence, které má za úkol vymýtit. Jdou dokonce tak daleko, že ho chtějí doslova obléknout do nedbalých džínů, které jsou dnešní uniformou demokratické degenerace, korunovat ho dokonce dlouhými rozcuchanými vlasy zkaženého davu otrhaných pobudů tvořících „moderní“ generaci a doprovodit ho dokonce pekelným hlukem známým jako „pop“, který je autentickým výplodem multiracialismu.

To upřednostňují v slepé lhostejnosti k faktu, že elegantní vzhled je nevyhnutelným vyjádřením vnímání řádu proti chaosu

jako tajemství vesmíru, které je podstatou a jádrem našeho vyznání, a že variace džunglové hudby jsou odevzdáním se chaosu ve zvuku, což je v rozporu s naším vyznáním stejně jako cokoli jiného.

Zvyky a atributy opuštěnosti a návratu k džungli jsou záměrně propagovány, stejně jako veškeré zkažené žvásty o „liberálnosti“ a „bratrství“, které je doprovázejí, a to kvůli jejich účinku, jenž vede k hrubnutí a zlevňování, k duchovní sterilizaci a k rasovému úpadku.

Ti, kdo nesou konečnou odpovědnost za toto podmínění mas, jsou ti, pro které je nejvýnosnější bezohledná společnost banálního barbarství, smíšené stádo zaměstnané trivialitami a nevnímající ošklivost, inspirované tržním pokřikem televizní reklamy v jejím úsilí o elektronické štěstí jakožto svůj étos.

Tato elysijská pole dobytčí spokojenosti představují konečné sevření gójů v nadcházejícím hebrejském miléniu.

Pro nacionální socialismus, který je ve smrtelném konfliktu s touto světovou divočinou zombie, není veškeré vyšší a tedy skutečně lidské štěstí, odlišné od štěstí zvířecího, hledáno samo o sobě, ale je to uspokojení z naplnění, které je vedlejším produktem služby něčemu většímu než je vlastní já, a v němž je motivem odvaha, nikoli povrchní a zvrácená „laskavost“, která je všudypřítomným otráveným cukrem ve smrtící stravě demokracie.

OBCHODNÍCI S TROSKAMI A ODPADKY

Vedle ponižujících modernistů nacionálního socialismu stojí stejně ponižující zastánci chronických vyvrhelů. Protože rozumné násilí ve skutečné službě nacionálního socialismu je ospravedlnitelné jako součást všech ostatních forem přírody a

protože my, nacionální socialisté, jsme vzbouřenci proti současné společnosti multirasové demokracie, oni to mylně interpretují jako povolení ke spojení se všemi druhy jiných vzbouřenců proti této a jakékoli jiné společnosti, kteří s odpovídajícím nepochopením považují nacionální socialismus za útočiště a působiště pro svůj druh.

Tito obchodníci s troskami a odpadky jsou typem lidí, kteří se dnes v Británii uchylují k posílení svých řad náborem bezduchých hlupáků zvaných „skinheadi“, těchto vyholených, nihilistických chuligánů, kteří jsou proti veškerému řádu, starému i novému, a pro násilí pro násilí samotné a pro čisté potěšení z poškozování a ničení.

Argumentem patronů vandalů a chuligánů je přinejmenším prosté přiznání, že si myslí, že mohou využít vandalismus a chuligánství, což je stará chyba, kdy prostředky porážejí cíle, neboť ve skutečnosti jsou to právě ti antisociální jedinci, kdo je využívá.

V nejkrajnějším případě jde o tvrzení, že antisociální jedinci jsou bezmocnými oběťmi svého prostředí a že se díky styku s námi přikloní k vyšším cílům. Kdyby to druhé nebylo pouhým přáním, ale skutečností, dal by se tento experiment ospravedlnit; v takovém případě by však v poměru k jeho úspěchu „skinheadi“ zjevně přestali být „skinheady“, zatímco v uvažovaných případech zůstávají v podstatě stejní.

Problémem je vždy přivést je k nám, a ne v procesu získávání pozornosti a vlivu upadnout do něčeho, co se rovná konverzi k druhým.

V daných případech přijetí takových prvků, zatímco zjevně zůstávají takovými prvky, jako členů a nápadných

účastníků pochodů a jiných veřejných akcí, naznačuje stupeň konverze špatným směrem, srovnatelný s psychiatrem, který začíná přebírat psychózu svého pacienta.

„Skinheadi“ zůstali „skinheady“, zatímco údajní nacionální socialisté se stali o to méně autentickými nacionálními socialisty. Nejsou to ti první, kdo byli povýšeni, ale ti druzí, kdo byli tímto experimentem degradováni.

Tito konkrétní protagonisté popularizace, tedy zvrácenosti, se dopustili zásadní chyby, když se domnívali, že vynést nacionální socialismus na ulice znamená pustit ho do stoky spolu s odpadky. Zredukovali jej na primitivní a negativní rasovou nenávist a na povrchní protikomunistickou konfrontaci ve stylu a náladě davu fotbalových fanoušků, pro něž je nacionální socialismus záminkou k „rvačce“ a svastika rekvizitou pro šokování a zastrašování a talismanem pro chaos.

HOLLYWOODŠTÍ NÁCISTÉ

Jiný, avšak neméně nebezpečný druh vnitřního znehodnocení, který představuje extrémní formu té ztuhlosti, jež fosilizuje naše přesvědčení tím, že nedokáže svobodně a plně rozvíjet důsledky jeho skutečných principů, zatímco se otrocky podřizuje detailům, které lze a měly by být měnitelné, pochází od těch politicky povrchních, především teatrálních a vskutku dětinských představitelů, které lze nazvat „hollywoodskými nacisty“.

Pro tyto exhibicionisty, kteří se oblékají do kostýmů minulosti, s nimiž zacházejí jako s fetišem, a pózování a předvádění se jako součást maškarády poskytuje potěšení z předstírání, což je vše, čím to je, ačkoli toto představení má nepochybně psychoterapeutický účinek, který slouží k zmírnění

pocitu nedostatečnosti u jeho účinkujících, podobně jako u afrického divocha, který si obléká lví kůži jako plášť v pevné víře, že tím bude obdařen silou a odvahou krále džungle.

Podobně jako tito předvádějící se političtí playboyové, blázni do maškarních kostýmů a insignií se svými burleskními představeními, jsou i ti, kteří ve svém podobném otroctví vnějších forem minulosti pohřbívají nacionální socialismus v muzeu svých myslí.

Spokojí se s tím, že jej omezují na sbírku relikvií a záznamů a že se na něm podílejí pouze prostřednictvím spojení se suvenýry; považují jej za uzavřený jev, na který lze pouze vzpomínat, zatímco nacionálněsocialistické Německo nebylo úplnou a konečnou událostí, ale velkolepým úvodním dějstvím nepřetržitého díla.

ZÁKON PŘÍRODY

Nacionální socialismus v Německu Adolfa Hitlera, jak jej formulovali jeho hlavní představitelé, byl prvním systematickým vyjádřením směřování společnosti ve vědomé harmonii s rozpoznanými zákony přírody, na rozdíl od škodlivých umělých konstrukcí všech ostatních myšlenkových směrů.

Vnímaje neustálý boj přírody, který je prosazováním samotné existence, a proces selekce těch, kteří jsou způsobilí, a odmítání těch, kteří nejsou způsobilí, což je zlepšování, viděl v řádu, vzoru a konečné harmonii vesmíru podstatu krásy a aktivně se snažil tomu přizpůsobit a podporovat to v uspořádání života člověka.

Jelikož příroda je totalita, nacionální socialismus mohl reagovat pouze tím, že byl totalitou pohledu, postojem ke

všemu, ne něčím omezeným na území politiky, a tedy fragmentem života. Nemohl být ničím menším než kosmickou filosofií, která se v soudržné struktuře rozšiřuje na všechny části života, duchovní a kulturní stejně jako ekonomické a politické, a v důsledku toho vytváří vlastní hodnotový žebříček a charakteristický etický kodex.

Nacionální socialismus se tak odlišoval tím, že v entelechii, k níž směřoval a kterou vyjadřoval plným prožitím života, představoval člověka jako činitel naplňující přírodu, nikoli jako jejího nepřítele, a proto se věnoval primární roli rasy v lidských záležitostech, která odpovídala roli podobných rozlišení u všech ostatních živých bytostí.

V lidských rozdílech jak mezi rasami, tak i v rámci nich rozpoznal působení velké zkoušky přírody, kterou je samotný život a skrze niž se stanovuje způsobilost a nadřazenost, a tak dochází k vzestupu člověka na žebříku stvoření.

Tímto způsobem pozoroval nesmírný civilizační potenciál Árijce, brzdící a destruktivní schopnosti Žida, úpadek, který je výsledkem míšení ras, a velkou potřebu a prospěch eugenických opatření v rámci rasy.

Při uplatnění téhož poznatku, který si uvědomuje podnět a přínos soutěže, v ekonomické sféře se tak prosadilo soukromé podnikání a soukromé vlastnictví, osobní odpovědnost, která je s konkurencí neoddělitelně spjata a představuje uznání skutečné svobody a počátek vedení v rámci sebeřízení, jakož i samotné vedení jako povinnost a výsadu nadřazenosti. Zároveň stejné rasové povědomí, které to vše podnítilo, vyvolalo také neméně silnou starost o příbuzenské vztahy, která vyžadovala smíření soutěže se spoluprací a sociální spravedlností. To vyžadovalo

opatření, která by umožnila spravedlivý start a volný prostor pro lidskou hodnotu, udržela soutěž tím, že by zabránila zneužívání, včetně jejího potlačení monopolem, zajistila spravedlivou odměnu pro všechny tím, že by zabránila nadměrnému zisku kohokoli, zajistila přiměřené živobytí v důchodu po užitečném pracovním životě, omezila peníze na služby výroby a spotřeby, podporovala zdraví a sílu lidu a jeho původní kulturu a zachovala všechny přírodní zdroje a vymoženosti tohoto světa.

To lze považovat za základ víry, za princip vyznání nacionálního socialismu. Cokoli méně nebo odlišného od toho je něco jiného než nacionální socialismus.

MASOVOU PODPORU – TEĎ NE

Vzhledem k tak radikálním prvkům a tak komplexnímu obsahu byl nacionální socialismus nutně revolučním hnutím, jehož cílem bylo svrhnout a nahradit starý nepřirozený řád, nikoli se ho snažit reformovat a prodloužit jeho trvání. Přesto se mu po neúspěšném puči v počátcích nakonec podařilo dosáhnout moci prostřednictvím vyjednávání, nikoli násilného převzetí moci.

Ačkoli to byl v některých ohledech bezpečnější a snazší postup, jelikož konečným cílem tohoto prostředku bylo dosažení revoluční změny ve společnosti, nevyhnutelné přizpůsobení se prvkům starého řádu v jeho průběhu i poté s sebou neslo v nejlepším případě vážnou překážku a v nejhorším případě přímo sabotáž; a tak to v jiných ohledech činilo tento postup nebezpečnějším a obtížnějším.

Je sice možné, že bez tohoto ústupku by se nacionální socialismus v té době nedostal k moci, ale pokud tomu tak bylo,

pak je neméně pravdou, že kvůli následným překážkám a omezením se skutečná nacionálněsocialistická revoluce teprve začala – jakkoli slavný byl tento začátek –, když ji zničili její vnější odpůrci za pomoci těch uvnitř. Navíc v rodícím se nacionálněsocialistickém státě mělo příliš mnoho nominálních nacionálních socialistů pouze povrchní pochopení běžné a jednoduché verze svého vyznání a žádné skutečné pochopení jeho hlubších a konečných důsledků. Zatímco strašlivý nedostatek času, který nám osud dopřál, je pádnou omluvou pro toto oslabení revoluce, neměli bychom také považovat smíchání mas i elity v jednom a tom samém těle, v straně, za chybu minulosti, které je třeba se v budoucnu vyvarovat?

Naše dnešní pozice je zcela odlišná. Nemáme podporu ani sebemenší naději na ni, která by z nás učinila nezbytný vyjednávací faktor a sváděla nás k jakémukoli kompromisu se stávajícím establishmentem starého řádu, v jehož rámci by nám byla poskytnuta pomoc k získání moci za cenu brzdění revoluce. Všechny známky skutečně naznačují, že pokud nedojde k úplnému zhroucení starého systému, které by masám zasadilo dostatečný otřes, aby přišly k rozumu, nebudou v dostatečném počtu podporovat nacionální socialismus, aby umožnily získání moci jakýmikoli prostředky: volbami, vyjednáváním nebo převzetím moci (což je v každém případě proveditelné pouze v případě zhroucení a pak konečně ospravedlnitelné).

V souladu s tím jsou veškeré snahy v současné době o zmobilizování mas k poskytnutí nezbytné podpory pro získání moci, včetně účasti ve volbách, odsouzeny k neúspěchu a jsou ztrátou času, peněz a energie; a to bez ohledu na oslabující kompromisy, jimiž se je snažíme přemluvit tím, že ponižujeme

naše vyznání, aby odpovídalo jejich současnému úpadku, protože v tomto ohledu nemůžeme přebít staré politiky, kteří jsou již u moci, ani tím, že se snížíme na jejich úroveň.

Naopak, až nadejde ten správný čas, bude to ipso facto znamenat, že nálada mas bude taková, že nebudou hledat kompromisy „umírněnosti“, ale „extrémismus“ nouzových opatření v nouzové situaci. Teprve až budou mít všeho nesnesitelně dost, obrátí se proti starému řádu a teprve tehdy přijmou jeho náhradu: nacionální socialismus.

JAKOU MÁME ŠANCI?

Máme tedy vůbec nějakou skutečnou šanci na konečný úspěch? I kdybychom se připravili a postupovali co nejprozíravěji, abychom využili každé příležitosti, nebude snad nepřítel, který si vzal ponaučení z 30. let, dostatečně schopný zabránit takovému rozpadu, včetně hospodářského kolapsu, který by nám umožnil průlom?

Odpověď jistě zní, že šance tu bude, a to nevyhnutelně, protože nepřítel se zavázal silám rozkladu, s následným nebezpečím, že se obrátí proti němu, když se nutně snaží zbořit staré tradice a staré normy v rámci vytváření ultramaterialistického multirasového lidstva, což je společný cíl všech stran oponujících nacionálnímu socialismu; a protože jeho ekonomický systém má tak vysokou vrozenou náchylnost ke krizím, jakkoli velká je touha udržet dobytek spokojený dostatečným krmivem a umělou zábavou.

Ale povstanou masy proti svému pánovi i v krajní nouzi, nebo bude jejich duch procesem špatné vlády spíše podmaněn k poslušnosti než podnícen k povstání?

Šance, že k tomu dojde, úzce souvisí s tím, že politika nepřítele, skrývající se za závojem iluzorních svobod a rozlišující mezi levicí a pravicí, je v první řadě politikou břicha.

V důsledku toho, pokud břicho v širším smyslu – tedy ve smyslu tělesných požitků – očekává nebo trpí nedostatkem, pak se nárok demokracie na podporu rozplyne.

Nyní se musíme soustředit na to, co je v našich silách jako výchozí bod v šanci ze všech šancí, a to je maximalizovat naše vlastní možnosti v souladu s převládajícími okolnostmi.

ŠEST ÚKOLŮ PRO DNEŠEK

Co to znamená? Znamená to splnění následujících šesti požadavků, a ačkoli to zdaleka není důvod k pesimismu, měly by být současné okolnosti vnímány jako zdroj značné kompenzace, neboť v konečném důsledku přinášejí výhodu v podobě činností, k nimž nás tyto omezení podněcují v reakci na vzrušující výzvu, kterou představuje naše velká nepřízeň osudu.

Absence zkratek, které bývají tak často iluzorní, by měla zajistit, že náš pomalejší postup bude o to důkladnější.

Za prvé, musíme očistit a rozvinout naše vyznání, zbavit ho všech kompromisů a opomenutí z důvodu účelnosti, všech nejasností a všech rozporů. To je výchozí bod a základ revoluce budoucnosti a k tomuto zásadnímu tématu se brzy podrobně vrátíme.

Zadruhé, místo toho, abychom se předčasně snažili mobilizovat masy, musíme se bez tohoto rozptylování věnovat nezbytnému úkolu, kterým je vybudování skutečné elity, která bude nositelem našeho očištěného a rozvinutého vyznání a bude

vycvičena jako funkcionáři nacionálněsocialistického státu v mikrokosmu v jeho šíření a uplatňování.

Díky tomu budou v době budoucích příležitostí k dispozici nezbytní kádři, kteří budou připraveni vystoupit vpřed – vycvičení a spolehliví – a převzít vedení nad děním. Poté, při mobilizaci mas jak za účelem získání moci, tak i pro její následné využití, nás tyto masy nezavalí a nevtáhnou na svou stranu, ale naopak budou naší elitou zapřaženy a vedeny naší cestou.

Samotná marnost snahy organizovat masy za současných okolností a nutnost soustředit se místo toho na elitu by měla být skutečně vítána, nikoli odsuzována, jako prospěšná disciplína vedoucí nejen k rozvoji toho zásadního destilátu vedení, elity, který byl dosud brzděn, ne-li přímo mařen, organizací strany usilující o masovou podporu; ale také formulací jasného a výlučného rozdělení pro budoucnost, ať už pod jakýmkoli názvem, mezi tou organizací, která ztělesňuje elitu, a jakoukoli organizací, která formálně přijímá masy, které jsou ze své podstaty určeny pouze jako pomocné síly.

Pošetilost marného boje proti přírodě, jehož cílem je učinit z drtivé většiny lidí pravidelné aktivisty, což je přirozená menšina, a tím vytvořit slabost danou počtem v iluzi, že množství samo o sobě znamená sílu, je zásadní lekcí, kterou je třeba se nyní poučit.

Je-li k dispozici skutečná elita, je úžasné, do jaké míry lze nedostatek počtu členů bohatě nahradit intenzitou přesvědčení, usilovnější prací, větší odvahou, osvojením si vyšších dovedností a uplatněním větší podnikavosti. Radikální a nekompromisní přesvědčení není v současné době ani zdaleka

nerozumné; naopak, je žádoucí, aby odradilo nevhodnou většinu a přilákalo žádoucí menšinu.

Zatřetí, jelikož získání úplné národní moci najednou je v současné době nedosažitelné, musíme mezitím věnovat pozornost získávání moci jinými, menšími a postupnějšími způsoby.

Musíme si vzít na vědomí a co nejvíce praktikovat umění provádět revoluci infiltrací, získávat moc po malých kouscích a potají, což naši protivníci úspěšně praktikují.

Ti, kdo tvrdí, že komunismus nemůže v té či oné zemi nastat, protože není schopen toho dosáhnout otevřenými prostředky, jako jsou volební urny nebo pochod na hlavní město, přehlížejí skutečnost, že moci lze dosáhnout také kousek po kousku, pomalu, ale o to jistěji, a to infiltrací osob do mocenských pozic ve všech oblastech a na všech úrovních a následným uplatňováním vlivu, který tyto pozice poskytují.

Právě teď se to děje v jedné zemi za druhou, kde záměrní agenti infiltrace šíří ideologii multirasové rovnosti a kolektivismu, která představuje velmi podstatný první krok ke komunismu, a to spolu s podporou mnoha projevů barbarství, jež mají sloužit jako rozkladný prvek usnadňující připravovanou revoluci.

V dnešní Británii není komunismus něčím, co by se nacházelo za jejími branami, nebo co by bylo omezeno na jeho otevřené stoupence, ale již funguje v tisku, rozhlase a televizi, v rasových vztazích a sítích sociálního zabezpečení, ve školách a odborech, a to kvůli počtu rudých, kteří tam převzali moc.

Je zřejmé, že jsme v porovnání s tím vážně znevýhodněni, ale ne natolik, aby to vylučovalo všechny možnosti.

Za čtvrté, jako další formu postupného přebírání moci, i když se jedná o velmi malé kousky, musíme věnovat náležitou pozornost prosazování všech možných dílčích implementací nacionálního socialismu v mikrokosmu jako infiltrace naší společnosti budoucnosti do společnosti dneška.

Například tam, kde mohou nacionální socialisté zakládat školy pro vzdělávání svých dětí, byť jen jako doplněk tam, kde nemohou nahradit tradiční školy; projekty pracovní služby pro své dospívající syny a dcery; podniky řízené podle striktních nacionálněsocialistických zásad; dokonce i celé miniaturní místní komunity: ve všech těchto případech můžeme již dnes předjímat a experimentovat s naším systémem budoucnosti. Některé z těchto projektů mohou mít uplatnění a přínos pro místní oblast a místní obyvatelstvo obecně a, jelikož praxe je účinnější propagandou než kázání, mohou položit základy pro budoucí podporu; zároveň nám však přinášejí užitek tím, že poskytují experimenty pro prototypy v přípravě na budoucnost.

V současné době, kdy jsou touhy a snahy uchopit stát jako celek a jeho vrchol nerealistické, se nový radikální nacionální socialismus musí projevit vhodnou koncentrací na kořeny společnosti a získávat co nejvíce půdy pod nohama demokratického státu na jeho spodní úrovni.

Plný rozsah, v jakém lze společnost změnit bez národní státní moci, je záležitostí, kterou je třeba důkladně prozkoumat a zhodnotit a poté maximálně využít.

Za páté je třeba věnovat pozornost činům, které se vyznačují velkou představivostí, velkou odvahou a vysokou mírou organizace a které mají úměrně velký propagandistický dopad; činům, které si získávají pozornost nad rámec pouhých

slov, jenž jsou laciná, a které senzačním způsobem potvrzují existenci hnutí v současnosti a uplatňují jeho nárok na budoucnost v době, kdy běžné kampaně zaměřené na získání pozornosti a podpory mas jsou neúčinné, a je tedy třeba se jim vyhýbat.

Jedná se o činnosti, které vyžadují elitu a které zase přitahují lidi vhodných pro elitu a udržují meč lesklý a ostrý, takže není pochyb o tom, že stažení se z masové činnosti je ústupem do politické samoty, což je skutečně velmi skutečné nebezpečí, před kterým je třeba se mít na pozoru. V jejich nejvyšším stupni vývoje lze říci, že jde o uplatnění principů Otta Skorzenyho v politické válce, kdy malé elitní skupiny speciálně vycvičených mužů mohou díky použití nejnekonvenčnější odvahy dosáhnout výsledků, které daleko přesahují jejich počet.

Naše vyznání je vyznáním, které v životě upřednostňuje kvalitu před kvantitou, a zejména v dnešní době, kdy kvantita zjevně není na naší straně ani na dosah, je naší povinností soustředit se na mocné umění, kterým je nahrazování nedostatku počtu kvalitou.

A konečně, jelikož k vybudování nového řádu potřebujeme rozpad toho starého, čím více klacků pod nohy současnému systému hodíme, tím lépe.

Jeho systematická sabotáž všemi možnými způsoby je pro skutečného nacionálněsocialistického revolucionáře účelovou a chvályhodnou demolicí, neboť si uvědomuje, že věci se musí zhoršit, než se zlepší, a že stávající chátrající struktura musí být zbořena, než na jejím místě může být vztyčena nová a lepší budova.

Na první pohled by se však mohlo zdát, že to představuje dilema, protože to naznačuje, že je třeba podporovat a prosazovat samotnou dekadenci, ale řeší se to dodržováním kritéria, že nacionální socialismus jako cíl ospravedlňuje všechny prostředky, které jsou s ním v souladu, ale žádné jiné.

VÝVOJ DOKTRÍNY

Vrátíme-li se nyní podrobněji k prvnímu a nejdůležitějšímu z našich šesti velkých úkolů pro osmdesátá léta, lze jej definovat jako úsilí o revoluci v myšlení, která je předzvěstí revoluce ve státě vedoucí k revoluci ve společnosti. Zahrnuje to zkoumání, prověřování, rozlišování a vyhlašování celého našeho vyznání v jeho nejplnějších a nejhlubších důsledcích, zbaveného zředění oportunismem, jako čistého produktu rozumu a ducha.

To se pak rozšiřuje na jeho uplatnění při formulování plánů a opatření k řešení nadcházejících problémů našich zemí a jejich společenství, aby věčný hlas nacionálního socialismu nezněl zastarale z dálky, ale mladistvě zblízka.

V tomto promítnutí principů, které jsou mimo a nad časem a místem, do kompatibilních aplikací v čase a místě musíme ukázat, že nacionální socialismus, který není v zásadě něčím „vlastním“ Německu a 30. letům, ale je naopak univerzální a nadčasový, je proto stejně přirozený pro Ameriku a Británii jako kdekoli jinde a stejně aktuální dnes jako v minulosti. V tomto ohledu je třeba udělat mnoho. Při tom musíme prozkoumat a rozhodnout o prezentaci našeho vyznání v nejpřesvědčivější formě, která je v souladu se všemi jeho podstatnými prvky.

Je třeba zdůraznit, že se jedná o jemné umění přimět lidi, aby přijali právě tyto základní principy a nic jiného ani méně než to, na rozdíl od kompromisu, který spočívá v opomenutí podstatného za účelem získání podpory, a tím pádem ve prospěch něčeho jiného.

V rámci téhož procesu, založeného na stejné pronikavé analýze myšlení člověka zvenčí, musíme formulovat a zdokonalovat naše protiargumenty vůči nepřátelským argumentům našich protivníků.

V tom musíme uspět a ukázat, že nacionální socialismus, daleko od toho, aby byl popřením svobody a spravedlnosti, jak jej vykreslují jeho protivníci a jak tomu věří masy, je ve skutečnosti optimálním posílením obou. Dosud se moc našich protivníků a apatie mas příliš často používaly jako výmluva pro naprostou neschopnost poválečné prezentace nacionálního socialismu, která byla žalostně neoriginální a neohrabaná.

V tomto ohledu i v naší propagandě jako celku, která může být rozhodující v boji o mysl, musí být naším cílem naučit se být profesionálně schopní a dokonce lepší než naši úspěšní protivníci.

DUCHOVNÍ VÝZNAM

Při reflexi naší doktríny vede všezahrnující charakter nacionálního socialismu jako vyznání souladu člověka s přírodou nutně k pojetí člověka jako funkční součásti vesmíru v jeho velkém věčném koloběhu růstu a úpadku. V této bytosti, která je proměnlivá i trvalá, není smrt absolutním zánikem, ale proměnou, při níž rozklad jedné životní formy vede ke vzniku nějaké nové životní formy, a tím k začátku nového cyklu.

Z půdy a její atmosféry vzešli jsme prostřednictvím jejích prvků a produktů, na nichž přímo či nepřímo závisíme a které se stávají součástí nás, a k půdě a její atmosféře se vracíme. Přisuzovat člověku tento pozemský stav neznamená ho znevažovat, jak by tvrdili věřící v duši, která žije dál a po smrti těla putuje do nebe. Naopak to znamená ho o to více vážit v úctě k přírodě tím, že si uvědomíme jeho úplné zapojení do přírody, které je nekonečné a věčné.

Nejde o to, aby byl redukován na nějaký primitivní hedonistický materialismus, ale naopak, v odmítnutí tohoto materialismu, aby byl povýšen v idealismu tohoto světa, který je duchovní.

Naše kosmická představa o člověku a boj, který je smyslem života v jeho touze po úspěchu jako projevu identity, odvaha čelit protivenství, kterou úspěch vyžaduje a která je vůlí, hlasem identity, uspokojení z úspěchu, které je vyšší formou štěstí, a role rasy v nejširším slova smyslu v tomto životním boji: to vše nevyhnutelně tvoří závaznou hodnotovou stupnici a z ní vyplývající etický kodex.

To, co naplňuje přírodu; co prospívá rase jako služebnici přírody; co prospívá nacionálnímu socialismu jako služebníkovi rasy; je dobré: co ne, je špatné. To, co skutečně hledá a zajišťuje toto dobro, je správné. To, co ne, je špatné.

Žádný jiný příkaz, který by byl v rozporu s tímto, nemohou nacionální socialisté přijmout. Jinak neexistuje žádný nacionální socialismus. To vše samozřejmě správně povyšuje nacionální socialismus na náboženskou úroveň a otázkou, které se nacionální socialisté musí v 80. letech postavit a vyřešit v rámci své propagace revoluce mysli, je, zda je to skutečně

slučitelné s tím, co je ve skutečnosti křesťanství, a pokud ne, zda je nyní čas to říci.

NESLUČITELNOST KŘESŤANSTVÍ

Někteří, ne-li mnozí, okamžitě namítnou, že otevření této otázky vede k rozkolu, a to navíc v době, kdy jsme početně velmi oslabeni a zoufale potřebujeme všechny stoupence a přátele, které můžeme získat.

Ale jistě to z dlouhodobého hlediska nepřispívá k větší síle, udržovat ideologickou slabost a pokoušet se smířit nesmiřitelné, i když jen mlčky; a jistě je nyní čas budovat pevně pro budoucnost s jasným, odvážným a důsledným myšlením, zbavujícím se rozporů, zábran a pavučin.

Jistě existuje mnoho jinak dobrých, a dokonce velmi dobrých mužů a žen, kteří nějakým způsobem, ve slepé skvrně své mysli, dokážou připustit soužití nacionálního socialismu a křesťanství.

Nikdo by jim nechtěl ublížit, natož je odcizit. Pokud však, jak musí být, je logika našeho vyznání, a tím i jeho charakterová integrita, naší nejvyšší prioritou, pak musíme jistě každým trpělivým a příjemným způsobem usilovat o to, aby pochopili, že křesťanství je nevyhnutelně v rozporu s nacionálním socialismem, ať si někteří jeho nominální stoupenci myslí a činí cokoli opačného.

Křesťanství se hlásí k multiracialismu, protože Ježíš Kristus, který je jeho jediným opodstatněním, schválil a prosazoval rasovou rovnost a rasové bratrství, což zase schvaluje a podporuje rasovou integraci a míšení ras, když prohlásil, že celé lidstvo, bez ohledu na rasu, je v očích svého boha rovné.

Tím se věnuje protárijskému účelu, bez ohledu na výmluvy těch, kteří se snaží mu dát árijský vzhled, a tím jsou lidé odváděni do ochromujícího bláta biblických odkazů a interpretačních dohadů.

Kromě toho jeho komplex viny z prvotního hříchu; jeho servilní poselství poslušnosti; jeho víra v božstvo, které je všemocné a vševědoucí, a které přesto toleruje nejzjevnější, nesporné a nejhrubší nespravedlnosti; a jeho antieugenická koncepce posvátnosti a soucitu se vším lidským životem jako darem božím: to vše, co je nedílnou součástí křesťanství, je prokazatelně v rozporu s myšlením a duchem nacionálního socialismu.

Křesťanství proto pro nás nemůže být náboženstvím a jako takové musí být nyní odmítnuto.

V opačném případě dříve či později nevyhnutelně způsobí rušivé problémy s loajalitou a vyvolá oslabující zábrany, které nás velmi vážně znevýhodní v našem boji o moc a způsobí nám spoustu potíží při nástupu k moci, jak se již dříve stalo v Německu.

Je pravda, že si tam Hitler zajistil potřebnou podporu výměnou za zdrženlivost v této zásadní otázce, ale z dlouhodobého hlediska za to musel zaplatit neúnosnou cenu.

Odmítnout křesťanství, aniž by se mu dalo něco na jeho místo, by znamenalo vyměnit jeden omyl za druhý, stejně jako jakýkoli pokus nahradit je mrtvou formou nějakého starověkého pohanství, což by bylo umělé a neplodné vnucování.

Zatímco můžeme a měli bychom skutečně spojovat náš náboženský pohled s naším předkřesťanským dědictvím, s nímž

má podstatnou podobnost, tento pohled je přesně tím pohanstvím, které patří k nacionálnímu socialismu, neboť je zcela generováno nacionálním socialismem. Musí být vyjádřen v současných formách a pojmech jako odraz současného světového řádu, aby byl relevantní a mohl tak vzkvétat.

BITVA UMĚNÍ

Kromě toho, že si uvědomujeme a sledujeme jeho důsledky až do oblasti náboženství, musíme také představit a zdůraznit všechny kulturní důsledky tohoto našeho celoživotního vyznání.

Totální válka se má vést na všech frontách, aniž by byla některá z nich opomíjena. Všechny umělecké formy mohou být buď v souladu s nacionálním socialismem jako vyjádření harmonie a řádu, nebo s ním v rozporu, pokud se od těchto vlastností odchylují.

Stejně jako je vznešená velkolepost Wagnerovy hudby čistým nacionálním socialismem ve zvuku, tak je primitivně repetitivní a ďábelsky disonantní hluk „popu“, zejména v jeho extrémních formách, protinacionálněsocialistickým chaosem v tomto médiu; a jeho ohavní šiřitelé mají být napadáni stejně zuřivě jako jakýkoli zrádný politik nebo kněz prosazující míšení ras ve svých oblastech.

Stejně tak je chaotické čmáranice „moderního“ malířství chaosem v linii a barvě, a tedy výrazem proti nacionálnímu socialismu.

Stejně tak jsou neurčité tvary „moderního“ sochařství proti nacionálnímu socialismu, ať už je použit jakýkoli materiál. Jejich pomatení pachatelé jsou součástí rozmanité škály aktivních nepřátel. Ti, kdo se nazývají nacionálními socialisty,

ale ve svém zhoubně částečném a povrchním chápání a přijímání našeho vyznání tyto formy dekadence přinejmenším tolerují, pokud se jimi sami přímo nezabývají, nejsou ve skutečnosti na naší straně a bez nich by nám bylo lépe.

REPREZENTACE A KRITIKA

Při prosazování vedení založeného na osobní odpovědnosti namísto kolektivní nezodpovědnosti a nečinnosti, které charakterizují a odsuzují demokracii a umožňují velkým zájmovým skupinám a cizím živlům vládnout prostřednictvím manipulace ze zákulisí, nestačí poukazovat na výjimečné vlastnosti a úspěchy Adolfa Hitlera.

Takový byl jen jeden a už nikdy nebude. Je naší povinností vymyslet systém poctivého a efektivního zastupování lidu, který bude v souladu se skutečným vůdcovstvím, přičemž bude jasné, že hájíme tuto formu svobody pro lid a že demokracii odmítáme právě proto, že ji nedokáže zajistit, ačkoli předstírá, že ano.

V rámci toho je třeba přijmout náležitá opatření pro nástupnictví v případě smrti, neschopnosti nebo naprostého selhání Vůdce, s vědomím, že tato planeta může stěží doufat, že bude mít to štěstí a v nejbližší budoucnosti se dočká druhého Hitlera.

Dalším problémem, který musí nacionální socialismus v tomto přípravném období hledání a přehodnocování vyřešit, je posouzení nacionálněsocialistického státu jako horlivého propagátora nacionálněsocialistického dobra mezi výhodami a nevýhodami takzvané „svobody slova“.

Umožnit šíření toho, co je podle nacionálněsocialistického názoru zjevně a závažně škodlivé, je samozřejmě odporné a

nepřijatelné; závažně škodlivé však může být i jakékoli potlačování oprávněné kritiky a ochrana, kterou to nepochybně poskytuje zneužívání a nedostatkům. Musíme určit a odůvodnit přesný postoj, který v tomto ohledu navrhujeme zaujmout, přičemž musíme mít na paměti, že zákazy a tresty by měly být až poslední možností a čím méně jich bude, tím lépe, neboť jsou přiznáním neúspěchu nacionálního socialismu při dosahování cíle jinými a dřívějšími prostředky; a že jakýkoli dojem neschopnosti čelit argumentům oponentů v otevřené polemice je nežádoucí.

EKONOMICKÁ HARMONIE

Další důležitou oblastí pro formulaci rozšířeného nacionálního socialismu tak, aby odpovídal naší době a místním podmínkám, jsou vztahy v průmyslu.

Zde musíme být schopni navrhnout trvalé řešení neustálých konfliktů a věčných stávek, které pustoší ekonomiku v Británii a dalších zemích, a to takového charakteru, které vyvrátí marxistický argument, že nacionální socialismus je služebníkem či spojencem kapitalismu.

Všichni pracovníci a zaměstnavatelé musí být vázáni nějakou pracovní smlouvou v rámci nějaké průmyslové charty, která každému přiznává jak práva, tak povinnosti vyplývající z jejich postavení, včetně práva na rozhodčí řízení, které vylučuje stávky a výluky jako zastaralé projevy ekonomické anarchie; která zajišťuje zastoupení pracovníků v celé komunitě; a podíl pracovníků na zisku firmy.

Spolu s tímto zavedením spravedlivé a vzájemně prospěšné ekonomické správy namísto vnitřního chaosu je třeba zrušit ty systémy nesprávně nazývané „sociální stát“, které, ať

už poskytují cokoli z veřejných prostředků prostřednictvím všeobecných daní, zbavují osobní odpovědnosti, plodí závislost a povzbuzují líné a nezodpovědné k zneužívání pracovitých a spořivých.

Systém nacionálněsocialistického státu by naopak měl po výběru úměrně nižších daní zajistit přiměřenou čistou mzdu každému, kdo vykoná přiměřenou denní práci, a poté od svých občanů vyžadovat, aby převzali odpovědnost za sebe samé a hradili si své výdaje; a pokud jde o jakoukoli zvláštní pomoc potřebnou v nouzové situaci, aby ji nakonec splatili. Dvojí zásada nacionálněsocialistické ekonomické spravedlnosti by tedy měla znít: nikdo nesmí strádat bez vlastní viny a nikdo nesmí získat bez vlastního úsilí. To samozřejmě nevylučuje jakékoli sociální opatření založené na přímém a přiměřeném osobním příspěvku.

Ve všech svých hospodářských a sociálních plánech je skutečný rozvoj nacionálního socialismu, a musí být tak prezentován a zdůrazňován, něčím, co není ani kapitalismem, ani marxismem, protože neslouží jedné třídě ani druhé, ani žádné skupině, ale celé společnosti; a není založen na peněžním vztahu, ale na pouto rasy. Z tohoto důvodu my, nacionální socialisté, při naplňování a prosazování tohoto revolučního rozlišení musíme neúnavně odmítat, aby nás označovali za jakési pravicové nacionalisty. Jelikož nejsme součástí starého řádu, jsme proti němu napravo, nalevo i uprostřed.

NACIONÁLNÍ SOCIALISMUS, NE NACIONALISMUS

Musíme se nejen vyvarovat toho, abychom se v ekonomických a sociálních aspektech zamotali do pravicového nacionalismu. Musíme se také osvobodit od tohoto pravicového

nacionalismu v jeho vnějším projevu, který byl dosud tak silně zaměňován s nacionálním socialismem, a který jej tak značně kompromitoval a zkorumpoval, čímž jej deformoval s obrovskými ztrátami; musíme jej odmítnout a povznést se nad něj.

Musíme kráčet vpřed do budoucnosti s dynamickou odpovědí jak na nacionalismus, tak na internacionalismus kapitalismu i marxismu. Tou odpovědí musí být celosvětová výzva árijského společenství k vytvoření skutečné komunity jednotných árijských národů nad všemi méněcennými vazbami a rozděleními podle tříd a zemí. Ničím menším než tímto nedosáhneme zralosti našeho vyznání v naplnění jeho implikací pro árijský lid.

Je možné, že nacionální socialismus musel ve 30. letech minulého století najít své počátky a prosadit se v počátcích prostřednictvím oživeného nacionalismu jakožto cesty dané dobou, a dokonce tento pojem začlenit do samotného názvu svého hnutí spíše z důvodu tehdejšího praktického významu než z důvodu věčné výstižnosti definice. Z dnešního pohledu však nelze popřít, že ačkoli byl nacionalismus využit k jeho prosazení, ten samý nacionalismus na něj reagoval tak, že jej brzdil. Našemu přesvědčení dnes nejlépe posloužíme ne tím, že budeme předstírat, že v minulosti bylo vše dokonalé, což je způsob, jak jej omezit na minulost a zbavit jej budoucnosti, ale tím, že uznáme jakékoli chyby nebo nedokonalosti z nacionálněsocialistického hlediska, za předpokladu, že se tak stane s dostatečným odůvodněním a v perspektivě v kontextu celkového ocenění přesto gigantických úspěchů minulosti, a konstruktivně, abychom na základě toho mohli napravovat a zlepšovat.

„Nacionální socialismus není určen k exportu“, jak zní prohlášení připisované Třetí říši, mohlo dobře sloužit určitým účelům, včetně zásadní pravdy, že každá konkrétní země potřebovala vyvinout svou vlastní specifickou formu.

Pokud však tuto doktrínu – což se může velmi snadno stát – chápeme jako omezení na jeden národ, jednu zemi a jednu dobu, představuje toto bezvýhradné přijetí výlučného lokálního nacionalismu otřesnou deformaci pravého nacionálního socialismu.

ŽIDOVSKÁ VÁLECNÁ ZBRAŇ

Tento omezující prvek starého nacionalismu, který pravděpodobně převládal po většinu času mezi stoupenci německého nacionálního socialismu 30. let, značně poškodil jeho vyhlídky tím, že oslabil jeho přitažlivost pro ty mimo Německo, aby se připojili k snahám zabránit vstupu do války, a po vypuknutí války, aby se postavili na stranu Německa v rámci nového evropského řádu.

Zároveň se to odrazilo ve formách vyznávaného nacionálního socialismu, které vznikly v jiných zemích. V Británii vedl tentýž starý nacionalismus Mosleyho, poté co se tak chvályhodně postavil proti válce, k tomu, aby po jejím vypuknutí a v době zkoušky nabádal své stoupence, aby nebránili vedení války proti Německu.

To vedlo k tomu, že většina jeho stoupenců ve skutečnosti aktivně pomáhala ve válce proti nacionálnímu socialismu, mnozí z nich v ozbrojených silách; a k tomu, že jeho stoupenci to i dnes hrdě hájí ve svůj prospěch.

Ta šílená bratrovražedná válka mezi Árijci, která přinesla fyzický pád toho, co bylo navzdory všem nedostatkům

nepochybně dosud nejlepším úspěchem sebevědomého árijského ducha a vůle, byla výsledkem německého a jiného evropského a árijského nacionalismu, který byl zneužit židovským mezinárodním racialismem.

Toto je zásadní poučení, které si nyní, konečně, musíme vzít k srdci a které od nynějška nesmíme nikdy zapomenout. Nikdy se to nesmí opakovat! Řešením nemůže být nic jiného než vznik árijského mezinárodního rasového hnutí, které povede k jednotě celého árijského lidu.

Ačkoli starý, omezený nacionalismus stále prostupoval nejen velkou část německého obyvatelstva za nacionálního socialismu, ale také velkou část členů strany a velkou část německé nacionálněsocialistické propagandy, nový rozšířený racialismus budoucnosti, který je nejplnějším rozkvětem našeho vyznání a naším úkolem, který nyní musíme šířit, se náležitě projevil v té části německého hnutí, která představovala jeho nejvyšší elitu.

Přední vůdci a myslitelé SS měli ve svém pohledu na svět zřetelně panárijský charakter, a tento pohled se odrážel ve formacích evropských dobrovolníků, které SS sponzorovala, a který sdíleli i ti nejlepší z těchto dobrovolníků.

Tehdy měli vizi, která by v pravý čas a s dostatečnou silou mohla vyhrát válku. Nyní je to vize, díky níž se porážka z roku 1945 v budoucnu stane pouhou prohranou bitvou v pokračující válce, která skončí naším úplným a věčným vítězstvím. Tak tomu bude, pokud ji nacionálněsocialistická elita, kterou musí být nacionálněsocialistické hnutí současnosti i budoucnosti, přijme z celého srdce a bude ji fanaticky prosazovat.

LID JE NA PRVNÍM MÍSTĚ

Racialismus, který je slepě jednostranný, nestačí. Rasový nacionalista, který s velkým zaujetím poukazuje na rasové faktory související s národem, ale pak se zastaví a se stejným zaujetím se ve své slepé jednostrannosti odvrací od toho, jak tytéž rasové faktory prohlašují existenci entity nad rámec národa, je sebedestruktivní a má rozpolcenou povahu.

Stávající národní státy, ať už jsou nebo byly v jakékoli míře homogenními rasovými jednotkami, vznikly v průběhu migrací a rozdělení velké rasy a jsou pouze jednou z forem společenství lidu, a nikoli božsky předurčenou nejvyšší a konečnou formou, jak se to snaží vykreslit krátkozrací nacionalisté v Británii a jinde.

Pro nás mohou mít hodnotu pouze do té míry, do jaké, stejně jako všechno ostatní, slouží rase a nebrání jí ani neškodí, a to celé rase a ničemu menšímu než celé rase, celému árijskému lidu.

Árijský lid předcházel v minulosti všem formám státu a nyní musí mít přednost před všemi existujícími formami státu, aby mohl přežít bezprecedentní nebezpečí tím, že přistoupí ke svému sjednocení, a tím i k opětovnému spojení, v kulminující světové společenství spojených států.

Nesmíme být příliš malí na to, abychom reagovali na tak velkolepý historický imperativ! Pokud tomu tak bude, přispějeme naopak k té titánské katastrofě, v jejímž důsledku árijci nakonec vyhynou stejně jako dinosauři. V tom musí spočívat rozchod mezi pouhými nacionalisty a nacionálními socialisty. Nyní musí skončit jakákoli iluze, že jsme ve stejném širokém táboře a že bojujeme bok po boku za stejnou širokou věc. Rozhodující propast mezi námi, kterou nelze překlenout,

spočívá v tom, že v rozhodující otázce rasy patříme k celku a bojujeme za něj v jednotě, a ne, jako oni, za jednu část proti ostatním částem.

To ani na okamžik neznamená, že naše starost o tu část, náš vlastní národ, a o to území, naši vlastní zemi, které jsou pro nás nejbližší a nejhmatatelnější, se ztrácí v nejasné starosti o jiné a jinde, nebo že by se v důsledku toho stala skutečně menší či bezvýznamnou.

Znamená to naopak, že když si uvědomíme, že jsou skutečně součástí něčeho, co jako celek představuje něco většího, staráme se o ně a nejlépe jim sloužíme v rámci prozíravého vztahu k tomuto celku, namísto odloučení a izolace. Největší důraz musí být nyní kladen na vrchol, jímž je celek, v zájmu všech částí, a na části, jimž sloužíme prostřednictvím oddanosti celku, namísto soustředění se na část na úkor celku. Tímto způsobem musí být od nynějška nacionalismus vnímán nikoli jako prostředek nacionálního socialismu, ale jako jeho negace.

BÍLÉ NÁRODY SVĚTA, SPOJTE SE!

Každý z nás a my všichni musíme nyní učinit velký krok vpřed do budoucnosti tím, že se pevně a otevřeně, bez váhání a výhrad, zavážeme k věrnosti celému árijskému lidu jako vrcholu našeho vyznání, jemuž je naše oddanost neodmyslitelně zasvěcena; a to nad všechny ostatní loajality.

To musíme učinit v jasném a pozitivním odmítnutí nacionalistů, kteří staví zemi nad lid a vyznání; vedle a na stejné úrovni jako naše odmítnutí marxistů, kteří staví třídu nad rasu.

Musíme přijmout, že v krajním případě, pokud budeme nuceni volit mezi loajalitou k lidu a vyznání a loajalitou k zemi,

která je s tím v rozporu, můžeme si vybrat pouze to první. Tam musí spočívat naše nejvyšší věrnost.

To z nás v očích a slovech jiných zrádců udělá zrádce toho, za čím oni stojí, což není to, za čím stojíme my, ale nikdy z nás to neudělá zrádce naší oprávněné loajality, kterou svobodně uznáváme a přijímáme a nad kterou není nic jiného, co by se od nás dalo očekávat.

William Joyce byl popraven jako loajalista ke svému lidu a vyznání za cenu takzvané „zrady“ své (nominální) země. Byl vždy věrnějším zastáncem skutečných zájmů skutečného britského národa než nepopravený zrádce naší rasy, Winston Churchill.

Tento odvážný krok, který vychází z křišťálově jasné logiky, bude znamením emancipace a nastupující zralosti nacionálního socialismu, který je schopen v budoucnu bojovat a zvítězit.

Ať nyní zazní hlasitý a jasný výkřik, že my, nacionální socialisté, nejsme nacionalisté, nejsme pravicoví vlastenci, nejsme konzervativní reformátoři, ale revoluční racialisté, kteří vyzývají bílé národy světa, aby se sjednotily v boji o přežití a svrchovanost!

Pouze s celosvětovým krédem, které je tak široké jako celá rasa a jako celý život, se můžeme vyrovnat našim světovým nepřátelům a mít tak šanci dosáhnout plné moci, a ve světě zítřka je jedinou plnou mocí světová moc.

Postačí pouze nacionálněsocialistická světová nadvláda. Buď budeme vládnout my a naše myšlenky, nebo naši nepřátelé a jejich myšlenky.

Revoluce mysli, která musí začít před vším ostatním a která je čistým rozvinutím našeho vyznání do plné míry, díky čemuž má schopnost dobýt svět, je revolucí, která začíná právě teď ve vás, s vaším pochopením a přijetím této myšlenky.